

зикалния импресионизъм", род. 22 авг. 1862 въ Сенъ-Жерменъ анъ Лай, умр. 26 мартъ 1918 въ Парижъ, ученикъ на тамошната консерватория — (Мармонтелъ, Лавинякъ и Гюйро сж били главнитѣ му учи-

Клодъ Дебюси

тели), 1884 получава „Римската премия“, и прекарва две години въ Италия. Повлиянъ отъ импресионизма въ живописъта, процъвятъ въ творбитѣ на Клодъ Моне, Д. го пренася и въ музиката, и по такъв начинъ става родоначалникъ на това ново направление въ музиката. Както при импресионизма въ живописъта е характерно освобождането отъ контуритѣ, така въ музикалния импресионизъмъ имаме едно освобождение отъ мелодическата линия — (ритъма). Оркестровитѣ творби на Дебюси сж музикални поезии на настроението, на звуковитѣ багри и цвѣтове — извиквани въ неговата фантазия (сирени, приказки, и отъ външни впечатления (вълни, облаци, вечерни картини). Както при импресионизма въ живописъта, тъй и при музиката на Д. има и екзотични елементи. Центърътъ на неговото творческо дѣло е операта „Пелеасъ и Мелизанда“ (1902), (по Метерлинкъ),

която е важна дата въ историята на музикалната драма — антиподъ на Вагнеровата. Въмѣсто патосъ и драматическа отрупаностъ, тукъ имаме сцени на една тиха интимностъ, облѣчени въ музика съ сърдечна простота. Изкуството на Д. носи чисто французски чърти, и е отъ националенъ характеръ. То е отражение на съвременната французска култура. Върху учението на Рамо за акордитѣ Д. създава една богата хармония, която чрезъ нови звукосъчетания дава нови хармонични изразни срѣдства. Творбитѣ на Д. за оркестъръ и пиано сж най-характерни за неговия творчески натюрелъ: „Прелюдия и следобѣдътъ на единъ фавнъ“, „Морето“, „Образи“ и „Три ноктюрни“, съ хоръ — за оркестъръ, „Прелюдии“, „Образи“, „Бергамска сюита“, Сюита (за 4 ржце), „6 антични епиграфа“ и много други нѣща за пиано, камерни сонати: за цигулка и пиано, за виолончелъ и пиано, и за флейта, цигулка и арфа; единъ струненъ квартетъ: пѣсни съ пиано („Забравени арийки“), петъчастната мистерия „Мжчението на Св. Себастиана“ за соли, декламационенъ гласъ и оркестъръ — едно оригинално творение, балетътъ „Игри“, музика къмъ драмата „Дионисий“ на Гаске и др.

Девъ, Оскаръ — Dev, Oskar — словенски композиторъ, род. 2 дек. 1868 въ Планина, получилъ срѣдно образование въ Люблина, училъ право въ Грацъ и Виена, а музика — при своя баща въ гимназията, при Сатнера и А. Фьорстера (стария) — въ „Глазбена Матица“ (Гербичъ и О. Янушовски), въ Виена — въ Органовото училище на Амброзиевото д-во (Й. Бемъ) — хармония и контрапунктъ. Компониралъ е голѣмъ брой жорове, събралъ и хармонизиралъ много народни словенски пѣсни, частъ отъ които сж отпечатани въ изданията на „Глазбена Матица“ и „Нови акорди“. Въ Мариборъ е основалъ „Глазбена Матица“, и е нейнъ председателъ. Тамъ той е сѣдия.

Дедикато, ит. Dedicato, фр. Dédication — посвещение (на една композиция).

Дедукцио, лат. Deductio — сж наричали срѣдиновѣковнитѣ теоретици възходящата тонова стълба (гама), а **reductio** — низходящата.